[235] ستايش از آن خداوندی است كه در آفرينش أو را شريكي نبوده، و در عظمت همانندی ندارد، سپاس خدای راست كه امر وستايشش در ميان مردم روشن، وبزرگواريش به لطف وكرمش پديدار، ودست عنايتش به جود وبخشش گشاده است، گنجينه هاي رحمتش نقصان نپذيرد، وكثرت عطا جز بر جود وكرامتش نيفزايد، كه أو بسيار با عزت وبخشش است. خداوندا ! اندكی از بسيار را از تو درخواست می كنم، با آنكه به آن سخت نيازمندم، وتو از آن حاجت از آغاز بی نياز بودی، و [همان اندك حاجت] نزد من بسيار وادايش برای تو سهل وآسان است. خدايا ! آمرزش تو از گناهم وگذشتت از خطاهايم، وچشم پوشيت از ظلم، وپرده پوشيت بر عمل زشتم وحلم وبردباريت برجرم وگناه بسيارم، كه به خطا وعمد انجام دادم، مرا به طمع انداخت كه از تو چيزی را درخواست كنم كه مستحق آن نيستم، همان كه تو به رحمت خويش روزيم گردانيدی واز روی قدرتت آنرا بمن نمايانديی، واز اجابتت بمن شناساندی. از اينرو چنان شده ام كه تو را با آرامش می خوانم، وبا انس ورغبت وبدون ترس وبيم از تو حاجت می طلبم، وباز بر تو آنچه می خواستم را تقاضا نمودم، پس اگر حاجتم را دير برآوردی از نادانی بر تو عتاب كردم، و در صورتيكه چه بسا بعلت علمي كه به سرانجام كارها داری تأخير درانجام حاجتهايم برايم بهتر بوده است، پس من هيچ مولای بزرگواری را صبورتر بربنده پستی از تو برخود نديده ام. _____